

Aflevering 3: 12 februari 2024.

Kvk: Het tillen van verschillende materialen in teamverband

We begonnen met 15 deelnemers aan het kvk-avontuur in Engeland. We zijn tijdens aflevering 3 nog met 14 deelnemers. Hieronder mijn persoonlijke ervaringen die verbonden zijn aan een van de activiteiten die te zien is tijdens de derde aflevering. | Nick Keijser

-
Wat voor grote activiteiten deden we?

Aankomst basecamp

De Loadcarry

Nachtelijke navigatie: spinnenweb

Grote activiteit: *de loadcarry*

Wat deden we?

Eenmaal op het *Basecamp* aangekomen, mochten we in de tent kijken naar onze slaapplekken. Na een aantal minuten moesten we voor de tent op linie gaan

staan. Er werd ons geen rust gegund want het programma gaat in snel tempo door. We kregen weer een opdracht. Wat voor opdracht was niet bekend behalve dat we in hoog tempo achter de instructeurs moesten aanlopen.

Na een uur te hebben gelopen door een heideachtige omgeving met veel slootjes en losliggende stenen, kwamen we op een verhard pad. Daar zagen we de viertonner staan. De viertonner is onze vrachtwagen. De opdracht was: 'de *loadcarry*'. Tijdens *de loadcarry* loop je achter de 4-tonner aan en neem je alle materialen mee die uit de vrachtwagen gegooid worden. In het militaire jargon staat deze opdracht bekend als de '*Pacman*'.

Als eerste werden er een aantal rugzakken van 20 kg uit de vrachtwagen gegooid. Tijdens deze opdracht was niet iedereen 'omgehangen'. Sommige cursisten pakten er snel een en hingen de rugzak om. Vervolgens werd er een aantal kisten uitgegooid.

De kisten hadden verschillende gewichten: 8, 16, 24 kilo en grote kisten die nog zwaarder waren. Maar ook zware touwen en een opgerolde tent moesten we meenemen. Uiteindelijk kwam de tractorband tevoorschijn. Alle materialen moesten naar het eindpunt gebracht worden. Het eindpunt was de plek waar de vrachtwagen stond. We hadden geen idee hoe lang we moesten sjouwen en lopen want de vrachtwagen was niet meer in zicht. *De loadcarry* is een opdracht waarbij je kan laten zien hoe sterk je bent en of je de andere cursisten kan helpen. Ook komt er al wat leiderschap bij kijken.

Wat heb ik ervaren?

Aan het begin van *de loadcarry* moesten we een flink stuk doorlopen naar de plek van de 4-tonner. Uiteindelijk aangekomen werden de materialen uit de vrachtwagen gegooid en pak je een gewicht dat past bij hoe sterk je bent. De zware kist van 24 kilo werd getild door iemand van 60 kilo. Ik tilde een kist van meer dan 50 kilo.

Op een gegeven moment waren er zoveel spullen, dat we opnieuw een verdeling moesten maken van wie wat kon tillen. Nadat alle materialen de vrachtwagen waren uitgegooid, moest je goed met elkaar samenwerken om de zware materialen te kunnen tillen. Met 14 cursisten tilden we 900 kilo. De tent was loodzwaar en moest met vier cursisten tegelijk getild worden. Tillen van de tractorband moest op zijn minst met drie cursisten. Op de schouders tillen is een pijnlijke zware optie die we gehanteerd hebben. Deze band is ook te rollen waarbij er twee cursisten rollen en één cursist de band in balans houdt. Rollend in plaats van tillend verplaatsen was een beter idee.

Na verloop van tijd ontstond er een gat tussen de cursisten met de tractorband en degene met de minder zware materialen. Ik liep terug naar de cursisten met de tractorband om hen te helpen. Zij reageerden wat pissig. De groep die vooruit was gelopen zorgde ervoor dat er geen overleg meer mogelijk was. Hier ontstonden de eerste irritaties.

Als je fysiek en mentaal op bent, komt je 'ware' ik naar boven. Tijdens het bespreken van deze irritatie nam een andere cursist de leiding. Ik ben de zware kisten gaan tillen en liet de andere cursisten de band rollen. Uiteindelijk zagen we de vrachtwagen boven op de berg staan.

Eenmaal aangekomen reed de chauffeur weg. Ik merkte dat het niets met mij deed omdat ik deze truc tijdens de uitzendingen van kvk al vaker had gezien. Het was voorspelbaar dat de vrachtwagen weer zou gaan rijden. Dit is Kamp van Koningsbrugge. Beter is het om niet te denken dat het einde in zicht is, maar er altijd er vanuit gaan dat het niet stopt. Als de opdracht dan stopt is dat fijn.

Sommige cursisten hadden het erg zwaar na twee uur lopen en sjouwen. We besloten als groep dat zij de minder zware materialen mochten tillen. Ik hoorde bij de sterke cursisten die heen en weer liepen op de weg om zware materialen

te verplaatsen. Afwisselend de tractorband en de kist met de zware tent. De sterkere cursisten sjouwden de zware materialen.

Ik merkte bij mijzelf ook irritatie door een cursist die liep te klagen. Deze cursist sjouwde in een tweetal een kist maar zette deze om de 10 meter neer. Ik zei dat er doorgelopen moest worden en dat je niet moet toegeven aan de vermoeidheid. Iedere keer stoppen is niet wenselijk voor het tempo van de groep. Mijn irritatie verdween en mijn focus op het tillen was terug omdat de commando zei dat we moesten doorlopen.

Uiteindelijk kwamen we met alle materialen bij de vrachtwagen aan. De commando's gaven ons geen feedback. De vrachtwagen in en door naar de volgende activiteit.

Terug naar de gymzaal

In deze opdracht moest ik als een van de sterke cursisten zwaarder tillen dan de anderen, voor het behalen van een gezamenlijk resultaat. In de gymzaal verwacht ik van de sterke leerlingen dat ze tot boven in het touw klimmen en de anderen mogen tot zo hoog ze kunnen. De betere verspringer springt verder dan de anderen. Dit zijn individuele activiteiten waarin de betere/sterkere leerling geen 'last' heeft van de mindere vaardigheden/prestaties van anderen.

Dat is bij een gezamenlijke opdracht wel anders. Bijvoorbeeld bij een balspel zijn de spelers in een team wel afhankelijk van elkaar. Ook in een team verwacht je dat de betere spelers meer initiatieven nemen en rekening houden met de zwakke spelers. Dat is een mooi aspect van (bewegings)onderwijs: leren omgaan met verschillen.

Ik vind het als lesgever niet goed dat een sterke speler klaagt over een zwakke speler die de bal laat vallen. Nu begrijp ik beter dat deze reactie in eerste instantie voortkomt uit de zorg voor het team en niet uit eigen belang. Maar de vraag is of zo'n 'afwijzing' altijd de beste oplossing is? Zijn deze kinderen niet meer gebaat bij complimenten zodat het zelfvertrouwen verbetert?

Het is de een van de opdrachten van de docent bewegingsonderwijs leerlingen te leren verschillen te observeren, op de juiste manier te waarderen, te benoemen en er mee om te gaan. 'Afwijzen' is geen optie.

In bewegingsonderwijs gaat het om inclusiviteit; bewegingssituaties creëren die deelname mogelijk maken voor alle leerlingen. Leerlingen moeten leren hun grenzen op te zoeken en aan te geven. Andere leerlingen en de docent zullen die verschillende grenzen moeten respecteren. Uiteraard zullen daarbij grenzen van het haalbare worden opgezocht.